

בבית המשפט העליון

עע"מ 3402/19

לפני: כבוד הרשמת שרית עבדיאן

המערערת: ג. עופר ייצוק ושיווק בשר בע"מ

נ ג ד

המשיבים: 1. רשות מקרקעי ישראל
2. מדינת ישראל- משרד הכלכלה
3. מקסימה המרכז להפרדת אויר בע"מ

**בקשת המשיבה 3 לסילוק הערעור על הסף;
תשובת המערערת מיום 10.6.2019**

פסק-דין

1. מהם התנאים שצריכים להתקיים על-מנת שניתן יהיה להמציא כתבי טענות באמצעות משלוח של "הודעה באתר" לפי תקנה 497ג(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: התקנות)? סוגיה זו התעוררה בגדר הבקשה שלפניי – לסילוקו של הערעור שבכותרת על הסף.

2. הערעור שבכותרת, אשר הוגש ביום 19.5.2019, מופנה נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 24.3.2019 (עת"מ 18-04-25831).

3. המשיבה 3 טוענת כי נפל איחור בהגשת הערעור אשר מצדיק את סילוקו על הסף. זאת, כך לטענתה, משום שפסק הדין הומצא למערערת באמצעות משלוח של "הודעה באתר" עוד ביום 24.3.2019, ולכן המועד האחרון להגשת הערעור היה ביום 16.5.2019.

4. המערערת מצידה טוענת כי ביום 24.3.2019 אכן נשלחה לכתובת הדואר האלקטרוני של בא-כוחה הודעה על מתן פסק הדין. ברם, לטענתה, משלוח הודעה זו אינו עומד בתנאים הקבועים בתקנות להמצאת כתבי טענות. זאת, משום שבא-כוחה לא מסר את כתובת הדואר האלקטרוני המאובטחת שלו לצרכי המצאה של כתבי טענות, ולכן לא ניתן לראות בו כמי שהסכים לכך שהחלטות ופסקי דין יומצאו לו באמצעים אלקטרוניים. לכן, לטענת המערערת, לא ניתן לראות במשלוח של "הודעה באתר" כהמצאה כדין של פסק הדין לבא-כוחה. בהמשך לכך נטען כי פסק הדין הומצא למערערת באמצעות הפקס ביום 26.3.2019, ולכן הגשת הערעור ביום 19.5.2019 נעשתה בתוך המועדים הקבועים בדין.

5. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובמסמכים השונים המצויים במערכת "נט המשפט" אני סבורה כי אכן נפל איחור בהגשת הערעור. אסביר כיצד הגעתי למסקנה זו.

6. תקנה 497ג לתקנות המסדירה את האפשרות להמצאת כתבי טענות באמצעים אלקטרוניים קובעת, בין השאר, כך:

"(א) ניתן להמציא כתב בי-דין אלקטרוני לנמען שאינו בית המשפט, אל תיבת הדואר שבכתובת המאובטחת של הדואר האלקטרוני של הנמען, ובלבד שהנמען מסר את כתובת הדואר האלקטרוני שלו כאמור לבית המשפט לצורך ביצוע הוראות סימן זה וציין בסמוך לה כי מדובר בכתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני; ואולם הוראה זו לא תחול על כתב בי-הדין הראשון בתיק.

[...]

(ג) על אף האמור בתקנת משנה (א), רשאי בית המשפט לשלוח לתיבת הדואר שבכתובת דואר אלקטרוני או בכתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני שנמסרה לבית המשפט לפי תקנות משנה (א) או (ד), הודעה בדבר קיומו של כתב בי-דין במערכת הממוכנת הכוללת קישור לכתב בי-הדין, שפתיחתו תתאפשר באמצעות מנגנון הזדהות מאובטח (להלן – ההודעה); שלח בית המשפט הודעה כאמור, יראו את כתב בי-הדין ככתב שהומצא במסירה אישית לנמען ביום ובשעת השליחה כפי שמופיעים בשעון פנימי שבמערכת המחשוב של בתי המשפט המכיל על פי כללים מקובלים.

(ד) המבקש להמציא לבית המשפט כתב בי-דין אלקטרוני, ימסור לבית המשפט כתובת דואר אלקטרוני או כתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני לצורך קבלת כתבי בי-דין אלקטרוניים מאת בית המשפט כאמור בתקנת משנה (ג); כתב בי-דין אלקטרוני המיועד לבית המשפט, יומצא אל יעד ההגשה האלקטרוני."

הנה כי כן, לפי הוראות תקנת משנה (ג) משלוח של "הודעה באתר", היינו הודעה שנשלחת לבעל הדין על אודות קיומה של החלטה שיפוטית בצירוף קישור אליה, מהווה המצאה כדין (ראו: בש"א 8839/18 כהן נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב ("הפול"), פסקאות 8-9 (19.12.2018)).

השאלה שעלתה במקרה שלפניי היא, כזכור, מהם התנאים שבהתקיימם ניתן יהיה לעשות שימוש בהמצאה על דרך של משלוח "הודעה באתר"?

7. תקנת משנה (ג) קובעת כי תנאי להמצאה בדרך של משלוח "הודעה באתר" הוא כי בעל הדין מסר לבית המשפט את כתובת הדואר האלקטרוני שלו לפי תקנות משנה (א) ו-(ד). משמע, על מנת שניתן יהיה להמציא לבעל דין החלטות ופסקי דין בדרך של משלוח "הודעה באתר" יש צורך בהתקיימותו של אחד מבין שני התנאים החלופיים הבאים:

(א) בעל הדין מסר לבית המשפט את כתובת הדואר האלקטרוני שלו לצרכי המצאה של כתבי טענות, כהוראת תקנה 497ג(א);

(ב) בעל הדין ביקש להגיש לבית המשפט כתבי טענות באופן אלקטרוני (היינו, באמצעות מערכת "נט המשפט") ולצורך כך מסר לבית המשפט את כתובת הדואר האלקטרוני שלו על מנת שתשמש גם לצורך קבלה של כתבי בי דין מאת בית המשפט, כהוראת תקנה 497ג(ד).

במילים אחרות, תקנה 497ג(ד) לתקנות קובעת כי תנאי לכך שבעל דין יוכל להגיש כתבי טענות באמצעות מערכת "נט המשפט" הוא מסירה של כתובת הדואר האלקטרוני שלו על-מנת שניתן יהיה לעשות בה שימוש גם לצורכי המצאה בהתאם להוראות תקנה 497ג(ג) לתקנות. היינו, בעל דין שמבקש להגיש כתבי טענות במערכת "נט המשפט" מקבל עליו את האפשרות שניתן יהיה להמציא לו כתבי טענות בדרך של "הודעה באתר".

תכליתן של הוראות דין אלה היא יצירת הדדיות בכל הנוגע לאפשרות המצאת מסמכים באמצעים אלקטרוניים. על תכלית זו עמדתי בעבר, כך:

"האפשרות המוסדרת בתקנות להמצאת כתבי די-דין באמצעים אלקטרוניים משקפת את המציאות היומיומית בה מסמכים נשלחים באופן תדיר באמצעות הרשת ותכתובות אלקטרוניות. לאופן המצאה זה יתרונות רבים הגלומים, בין היתר, במהירות המשלוח, בוודאות היחסית של הגעת המסמך ליעדו וביכולת התייעוד והמעקב. תקנה 497ג(ג) קובעת, כי המצאת כתבי די-דין בדואר אלקטרוני תתאפשר למי שביקש שכתובתו תשמש לצורך כך בהתאם לתקנה 497ג(א) או למי שביקש מצידו להמציא לבית המשפט כתב די-דין אלקטרוני כהוראת תקנה 497ג(ד). אדם המבקש כי כתבי די-דין ישלחו אליו באמצעות הדואר האלקטרוני מעיד על עצמו כי אמצעי זה זמין עבורו לצורך קבלת מסמכים והוא מקובל עליו ככלי להמצאה, בעוד האפשרות להמציא כתבי די-דין למי שמבקש להגיש מסמכים לבית המשפט באופן אלקטרוני נעוצה בהדדיות הראויה בה יש לנקוט בעניין זה" [ההדגשות אינן במקור – ש.ע.] (רע"א 10216/17 זיו נ' עיריית ירושלים, פסקה 8 (4.9.2018)).

8. ומן הכלל אל הפרט: עיון במערכת "נט המשפט" מעלה כי בא-כוח המערערת אכן לא מסר את כתובת הדואר האלקטרונית שלו לצורך המצאת כתבי טענות בהתאם לאפשרות המסודרת בתקנה 497ג(א) לתקנות. לפיכך, התנאי הראשון להמצאת החלטות ופסקי דין באמצעות משלוח של "הודעה באתר" אינו מתקיים בענייננו.

ואולם, מן הבדיקה שנעשתה במערכת "נט המשפט" עולה כי התנאי השני – החלופי – דווקא מתקיים במקרה דנן. כך, שכן בא-כוח המערערת ביקש להגיש כתבי טענות באמצעות מערכת "נט המשפט", עשה שימוש באפשרות זו (למשל, כך הוגשה העתירה נשוא פסק הדין), ולצורך כך מסר את כתובת הדואר האלקטרונית שלו.

9. ואכן, אין חולק על כך ש"הודעה באתר" על אודות מתן פסק הדין נשלחה לבא-כוח המערערת עוד ביום 24.3.2019, וכך אף עולה מעיון במערכת "נט המשפט". לכן, המועד האחרון להגשת הערעור היה יום 16.5.2019 (בהתחשב בפגרת הפסח), מה שמוביל למסקנה כי הערעור שבכותרת, שהוגש ביום 19.5.2019, אכן הוגש באיחור של שלושה ימים.

10. הנה כי כן, משהערעור הוגש באיחור ומשלא מונחת לפניי בקשה להארכת המועד להגשתו, לא נותר לי אלא להורות על מחיקתו.

ראיתי לנכון לציין כי פתוחה הדרך בפני המערערת להגיש בקשה להארכת המועד להגשת ערעור. מבלי לקבוע מסמרות ביחס לסיכוייה של בקשה זו, ככל שתוגש

(ואדגיש כי ייתכן שישנם נתונים שאינם נמצאים לפניי), מצאתי לנכון לציין כי בנסיבות העניין, משמדובר בערעור בזכות שהוגש באיחור של שלושה ימים בלבד, טוב יעשו הצדדים אם יגיעו להסכמות בנוגע לסוגיית הארכת המועד להגשת הערעור על פסק הדין.

הערעור נמחק, אפוא. המערערת תישא בהוצאות המשיבה 3 בסך של 1,500

ש"ח.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים לאלתר, תוודא את הגעתו גם באמצעות הטלפון ותערוך תרשומת מתאימה בעניין.

ניתן היום, ט"ז בסיון התשע"ט (19.6.2019).

שרית עבדיאן

ר ש מ ת